

GARMUTĖ Katarina Antanina

**Katarina Antanina
Garmutė**

GARMUTĖ Katarina Antanina (Skučaitė; 1934 05 29 Čiudiškių k., Prienų r. – 2011 06 28 Kaune) – rašytoja, sovietinės valdžios tremtinė, publicistė, chemikė. Mokėsi Kauno 13-ojoje vid. m-loje, 1948, būdama 14 metų, areštuota ir ištremta į Ussoljės Sibirskojės druskos kasyklas, 1950 paleista, 1952 baigė vid. m-lą, 1957 su pagyrimu – Kauno politechnikos i-to Cheminės technologijos f-tą. 1957 – 1958 dirbo Akmenės kalkių g-los degimo cecho meistre, nuo 1958 dirbo Kauno statybinių medžiagų kombinate, nuo 1963 – Kauno politechnikos i-te: asistentė, dėstytoja, docentė, vyr. mokslinė bendradarbė, nuo 1964 technikos mokslų daktarė. Paskelbė per 110 mokslinių str. Lietuvos ir Čekijos spaudoje, 125 išradimų autorė ir bendraautorė, tyrinėjusi chemijos pramonės atliekų panaudojimą statybinėms medžiagoms gaminti. 1987 pripažinta Lietuvos TSR nusipelnusia išradėja. Buvo renkama Lietuvos politinių kalinių ir tremtinių s-gos kultūros k-jos pirmininke, paskelbė dokumentinę apybraižą „Ešelonai“ (knygoje „Amžino išalo žemėje“), apybraižų knygas „Ažuolų randai“ (1989 Toronte), „Išėjo broliai“ (1990), „Motinėle, auginai“ (1993), „Tėvo vasara“ (1996), „Vilties žemė“ (2004), „Stiprybės duona“ (2010), „Nemuno rankose“ (2011), eilėraščių rinkinį „Rugiai po ledu“ ir kt.